

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobkyně: **Ing. D. B.**, zastoupené JUDr. Petrem Novotným, advokátem, se sídlem Slezská 36, Praha 2, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 10. 2011, č. j. 3 Cad 45/2007 - 310,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalobkyni **se vrací** přeplatek na soudním poplatku ve výši 5000 Kč; přeplatek bude
vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku
k rukám JUDr. Petra Novotného, advokáta, se sídlem Slezská 36, Praha 2.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) brojí kasační stížností proti shora uvedenému rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 10. 2011, č. j. 3 Cad 45/2007 - 310, kterým byla v bodě I. výroku zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 6. 4. 2007, č. X, jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění účinném v době vydání rozhodnutí, (dále jen „zákon o

důchodovém pojištění“), protože podle posudku Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 29. 3. 2007 nebyla žalobkyně plně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její schopnost soustavné výdělečné činnosti pouze o 50 %. O nákladech řízení bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení – bod II. výroku. Dále bylo rozhodnuto o povinnosti žalobkyně uhradit státu náklady na vypracování znaleckého posudku ve výši 30 077 Kč – bod III. výroku.

Ze žaloby podané k městskému soudu vyplývalo, že stěžovatelka je přesvědčena, že její zdravotní stav odpovídá plné invaliditě, a její základní námitka spočívá v tvrzení nesprávně zjištěného druhu a rozsahu zdravotního postižení, a to jak v řízení před správním orgánem, tak v řízení před soudem (argumentace proti všem těmto posudkům byla v jádru totožná), v důsledku čehož došlo k nesprávnému závěru o splnění či nesplnění podmínek invalidity ve smyslu zákona č. 155/1995 Sb. Podle žalobkyně se lékařské posudky dostatečně nevypořádaly s objektivními nálezy obsaženými v lékařských zprávách ošetřujících lékařů, které prokazují závažná somatická onemocnění a nemožnost vykonávat soustavnou výdělečnou činnost za jakýchkoliv podmínek. Posudkoví lékaři podle žalobkyně některé lékařské zprávy a onemocnění zcela přehlíželi, některé významné bagatelizovali a naopak jiné nevýznamné a méně vypovídající nepatřičně zdůrazňovali. Žalobkyně odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 25. 11. 2003, č. j. 5 Ads 42/2003 – 61, nebo rozsudek ze dne 20. 11. 2008, č. j. 6 Ads 142/2007 – 192) a uvedla, že posudky v řízení před správním orgánem i před soudem nedostály požadavkům úplnosti a přesvědčivosti. Dále žalobkyně uvedla tři možné klasifikace svého zdravotního stavu podle přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., kterou se provádí zákon o důchodovém pojištění, ve znění účinném do 13. 12. 2007, podle kterých dle svého názoru splňuje podmínky pro uznání plné invalidity a které mají oporu v lékařských zprávách.

Městský soud vyšel z toho, že žalobkyně podle posudku Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 29. 3. 2007 nebyla plně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její schopnost soustavné výdělečné činnosti pouze o 50 %. Rozhodnutím žalované ze dne 6. 4. 2007, č. 705 201 4618, byla zamítnuta žádost žalobkyně o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění účinném v době vydání rozhodnutí, (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), protože podle citovaného posudku nebyla žalobkyně plně invalidní, jelikož z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její schopnost soustavné výdělečné činnosti pouze o 50 %.

Městský soud v rámci dokazování nechal posoudit zdravotní stav žalobkyně a ve věci byl vypracován posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR Hradec Králové (dále též „PK MPSV“). Posudek byl vypracován po jednání konaném dne 11. 2. 2008 posudkovou komisí za účasti odborného lékaře – neuroložky MUDr. J. N. a posudková komise hodnotila zdravotní stav na základě lékařských nálezů doložených ve spisové dokumentaci PSSZ Praha 3 a Praha 7, ze zdravotní dokumentace od ošetřujícího praktického lékaře MUDr. F. P., ze zdravotnické dokumentace imunologie VFN Praha, z doložené lékařské zprávy EMG vyšetření MUDr. B. ze dne 26. 11. 2007 a ze zprávy imunologického vyšetření prof. MUDr. F. ze dne 17. 12. 2007, včetně vyjádření ošetřujícího praktického lékaře ze dne 10. 1. 2008. Posudková komise dospěla ve svém posudku ze dne 11. 2. 2008 k závěru, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně je těžký dystrofický syndrom kostně – svalový, způsobený

kombinovanou poruchou endokrinně imunologickou, polyneuropatie a známky myopatie. Procentní míra poklesu soustavné výdělečné činnosti byla stanovena podle kapitoly XV, oddílu E, položky 1, písm. c) přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb. na 50 %., a to bez navýšení, neboť nebylo prokázáno závažné zdravotní postižení ve smyslu přílohy č. 3 ani č. 4 této vyhlášky. Podle pracovní rekomandace může žalobkyně vykonávat pouze velmi lehkou fyzickou práci bez nošení a zvedání těžkých břemen, s možností změny pracovní polohy, bez práce ve vynucených polohách, bez dlouhých pochodů a stání, bez nadměrného přetěžování dolních končetin, v klimaticky vhodném prostředí, s možností dodržování pravidelné životosprávy, s vyloučením směnného provozu a nočních směn, s vyloučením práce psychicky náročné. Vzhledem k dosaženému vysokoškolskému vzdělání a nabytým zkušenostem může vykonávat např. jednodušší činnosti administrativního charakteru.

Následně si městský soud si vyžádal doplňující posudek PK MPSV Hradec Králové k uplatněným námitkám stěžovatelky. Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR v Hradci Králové, doplnila posudek dne 9. 9. 2008, kdy vyhodnotila skutečnosti, které vedly k požadavku na doplnění posudku ze dne 11. 2. 2008, a neshledala důvody pro změnu již přijatého posudkového závěru.

Při ústním jednání u městského soudu dne 6. 11. 2008 žalobkyně vyjádřila svůj názor, že posudek PK MPSV dostatečně nehodnotil její zdravotní stav, byl v rozporu se zprávami ošetřujících lékařů a dodatečně tento rozpor neodůvodnil. Navrhla proto, aby byl soudem vyžádán znalecký posudek od nezávislého znalce, a navrhla konkrétně Institut pro postgraduální vzdělávání ve zdravotnictví.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 8. 12. 2008, č. j. 3 Cad 45/2007 – 112, ustanovil znalcem z oboru zdravotnictví – posudkové lékařství Institut pro postgraduální vzdělávání ve zdravotnictví. Vypracovaný posudek Institutu pro postgraduální vzdělávání ve zdravotnictví (dále též „IPVZ“) ze dne 31. 1. 2011 určil jako rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého stavu stěžovatelky onemocnění srovnatelné s položkou 2, písm. c) kapitoly V vyhlášky – schizofrenie, poruchy schizotypální a poruchy s bludy, těžké poruchy, a to s poklesem soustavné výdělečné činnosti o 50 %. Znalecký kolektiv nicméně uvedl, že znalecký úkol se nepodařilo splnit v potřebné kvalitě, neboť nebylo z důvodu odmítnutí žalobkyně realizováno klinické vyšetření, které je nezbytné pro posouzení aktuální úrovně psychických, sociálních a pracovních funkcí a přesnější stanovení poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti. Z tohoto důvodu byl zvolen pokles na dolní hranici zákonného rozmezí.

Žalobkyně závěr znaleckého posudku označila za zcela svévolný a zmatečný.

Při jednání u Městského soudu v Praze dne 13. 10. 2011 pak žalobkyně zopakovala svůj návrh, aby byli jako svědci vyslechnuti odborní lékaři MUDr. C., MUDr. B. a prof. MUDr. F., DrSc.

Městský soud v Praze dospěl k závěru, že skutkový stav, tedy zdravotní stav stěžovatelky byl správně zjištěn a také v souladu s právními předpisy náležitě posouzen. Zdůraznil, že v projednávané věci posudky vypracované v řízení před soudem v té míře, jak je soud shledal přesvědčivými, posudkové závěry z dřívějších posudků nepřejímají,

nýbrž naopak vycházejí z doložených lékařských zpráv. Posudková komise na základě zdravotní dokumentace hodnotila zdravotní stav stěžovatelky na základě popisu zdravotního stavu a závěrů vyšetření provedených odbornými lékaři v lékařských nálezech uvedených a citovaných v posudku. Městský soud neměl důvod pochybovat o objektivnosti posouzení zdravotního stavu stěžovatelky a závěrech, které byly v posudcích Posudkové komise Ministerstva práce a sociálního věcí Hradec Králové ze dne 11. 2. 2008 a Institutu pro postgraduální vzdělávání ve zdravotnictví ze dne 31. 1. 2011 a hodnotil je jako úplný a přesvědčivý důkaz. Městský soud v Praze při svém rozhodování vyšel ze závěru uvedeného v posudku PK MPSV ze dne 11. 2. 2008, podle něhož rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně je těžký dystrofický syndrom kostně – svalový, způsobený kombinovanou poruchou endokrinně imunologickou, polyneuropatie a známky myopatie, přičemž míra poklesu soustavné výdělečné činnosti byla stanovena na 50 %. Městský soud se neztotožnil s rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně, jak je uvedeno ve znaleckém posudku IPZV ze dne 31. 1. 2011. K závěrům znaleckého posudku nemohlo být přihlédnuto vzhledem ke skutečnosti, že podle výslovného vyjádření znalce znalecký úkol se nepodařilo splnit v potřebné kvalitě, protože se stěžovatelka odmítla podrobit klinickému vyšetření, jež je nezbytné pro posouzení aktuální úrovně psychických, sociálních a pracovních funkcí a přesnější stanovení poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti. Soud dospěl k závěru, že ztráta schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobkyně nedosahovala k datu vydání napadeného rozhodnutí 66 %, zdravotní postižení žalobkyně rovněž neodpovídá podmínkám uvedeným v příloze č. 3 vyhlášky č. 284/1995 Sb., a žalobkyně tak neplnila žádnou z podmínek plné invalidity podle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., ve znění účinném k datu napadeného rozhodnutí. Tento závěr se plně shoduje se závěrem posudku Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 29. 3. 2007, jež byl použit ve správním řízení. Zdravotní postižení stěžovatelky odpovídá podmínkám částečné invalidity podle § 44 odst. 1 téhož zákona. Provedeným dokazováním bylo dospěno ke stejným závěrům ohledně procentní míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky, jež byla stanovena na 50 %, městský soud proto žalobu jako nedůvodnou § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

II. Kasační stížnost

Proti tomuto rozsudku městského soudu brojí stěžovatelka včas podanou kasační stížností ze dne 22. 12. 2011 a rozsudek napadá v celém rozsahu výroku. Stěžovatelka výslovně uplatňuje důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. , t. j. nezákonnost napadeného rozsudku spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení, neboť Městský soud v Praze nesprávně vyslovil, že k datu vydání napadeného rozhodnutí správního orgánu žalobkyně nesplňovala žádnou z podmínek plné invalidity podle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. Dále stěžovatelka uplatňuje důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., t. j. vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž Česká správa sociálního zabezpečení vycházela, nemá oporu ve spisech, když stěžovatelka namítá, že v řízení před správním orgánem byla porušena ustanovení správního řádu, zejména § 3 odst. 4 a § 32 odst. 1, když nebyl skutkový stav zjištěn úplně a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl soud, který ve věci rozhodovala, předmětné rozhodnutí žalované zrušit. Stěžovatelka rovněž uplatňuje důvod podle § 103 odst. 1 písm.

d) s. ř. s. , t. j. nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti a současně nedostatku důvodů, jež měla za následek nezákonnost napadeného rozsudku.

Ve svém rozsáhlém podání stěžovatelka, v němž v mnohém odkazuje na podání ve věci žaloby, uvádí, že má za to, že obsah posudku PK MPSV Hradec Králové ze dne 11. 2. 2008, podle něhož rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně je těžký dystrofický syndrom kostně – svalový, způsobený kombinovanou poruchou endokrinně imunologickou, polyneuropatie a známky myopatie, přičemž míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti byla stanovena na 50 %, k jehož závěru se Městský soud v Praze přiklonil, budí vážné pochybnosti o své úplnosti, správnosti, jakož i z hlediska objektivity a přesvědčivosti, což však soud v napadeném rozsudku vůbec nezohlednil. Podle stěžovatelky se PK MPSV omezila při citaci lékařské správy prof. MUDr. F., DrSc. ze dne 9. 1. 2007 pouze na konstatování těžkého dystrofického kostně – svalového syndromu způsobeného kombinovanou poruchou endokrinně imunologickou, sekundární polyneuropatií a známky myopatií a zcela ignorovala hodnocení klinického stavu, tedy důsledky ve funkčním omezení. Dále stěžovatelka v této souvislosti uvedla výčet dávek, které jí byly přiznány na základě odborného závěru prof. MUDr. F., DrSc. Stěžovatelka podotýká, že v námitkách proti posudku PK MPSV Hradec Králové uvedla řadu konkrétních citací lékařských zpráv, z nichž měla posudková komise podle jejího mínění při posouzení daného případu vycházet a jež však zcela opominula. V této souvislosti odkázala na spisovou dokumentaci a příkladně uvedla některé lékařské zprávy, obdobně jako v žalobě. Stěžovatelka nesouhlasí s tvrzeními posudkové komise MPSV, že by provedení biopsie pro definitivní zhodnocení mělo být rozhodující. Podle ní etiologie poruchy není rozhodující. Rozhodující je vliv postižení na výslednou poruchu funkce, pohyblivosti a celkové výkonnosti organismu, které je v jejím případě objektivně doloženo lékařskými zprávami, z nichž vyplývá specifikace zdravotního postižení stěžovatelky jak těžké poruchy. PK MPSV ve výsledném zhodnocení absolutně nezohlednila nález a medicínský výklad nálezů - difúzní myogenní změny ve všech vyšetřovaných svalech – vyšetření provedeno MUDr. B. v Elektromyografické laboratoři neurologické kliniky 1. LF UK a VFN, listinu stěžovatelka přiložila k dopisu ze dne 14. 2. 2008 zaslanému PK MPSV. Podle stěžovatelky PK MPSV při posuzování nereflektovala skutečnost, že se u stěžovatelky jedná o souběh závažných diagnóz (funkčních postižení), a neposuzovala do jaké míry se překrývají ve funkčním postižení, a tím i v poklesu výdělečné činnosti. Podle stěžovatelky s odkazem na prováděcí pokyn vrchní ředitelky úseku lékařské posudkové služby č. 90/2006 ze dne 7. 7. 2006, vydaného pod č. 61-1325-20.6.1879, v jejím případě byly splněny podmínky pro přičtení až 10 % k nejzávažnějšímu postižení. Dále stěžovatelka konstatuje, že sice soud zohlednil její námitku, že posudek PK MPSV onemocnění CFS opomenul, spokojil se však pouze s tvrzením obsaženým v posudku IPVZ ohledně diagnózy chronického únavového syndromu (dále jen „CFS“). Stěžovatelka nesouhlasí se ztotožněním se městského soudu, ani s odůvodněním posudku IPVZ, ohledně diagnózy CFS. V tomto směru odkazuje na podrobné rozvedení v žalobním bodě IV. a dále v námitkách k posudku PK MPSV. V části IV. kasační stížnosti pak stěžovatelka uvádí námitky k posudku vypracovanému IPVZ, jehož závěry částečně přebírá do své argumentace napadený rozsudek městského soudu. Namítá, že tento znalecký posudek dle svých závěrů směřoval pouze k posouzení aktuální úrovně psychických, sociálních a pracovních funkcí, protože dle mínění stěžovatelky s odkazem na faktické okolnosti, jež uvedla již v žalobě, má být zejména hodnocen zdravotní stav k datu podání žádosti o PID, a to na základě doložené lékařské

dokumentace. Uvádí, že pokud je na straně 8 napadeného rozsudku městského soudu rozebírána averze stěžovatelky vůči „psychiatrizaci“ její osoby a údajně podrážděné reakce v tomto směru, pak se jedná ze strany soudu o přijmutí zkresleného a zavádějícího stanoviska IPVZ, jež neodpovídá skutečnému průběhu událostí a vyřčeným slovům; v této souvislosti podrobně popisuje, jak probíhala písemná dokumentace mezi ní a IPVZ – předvolání k jednání, doručování těchto písemností, stanovené termíny, řádné omluvy pro nepříznivý zdravotní stav, přepisy audiozáznamů, stanovisko k postupu znaleckého orgánu. Podle stěžovatelky závěr učiněný znaleckým kolektivem, že „ *jako nepravděpodobnější se jeví schizoidní porucha, možná i v kombinaci s poruchou osobnosti a míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stanovuje srovnatelně s položkou 2, písmeno c) kapitoly V přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995Sb., ve znění platném v době vydání napadeného rozhodnutí ČSSZ – schizofrenie, poruchy schizotypální a poruchy s bludy, těžké poruchy* ... „ nemá jakoukoliv oporu v lékařské dokumentaci a jiných objektivních skutečnostech a důkazech. S ohledem na to je znalecký posudek podle názoru stěžovatelky svévolný a zmatečný. Stěžovatelka namítá, že Městský soud v Praze závažným způsobem pochybil, pokud v rámci řízení neprovedl stěžovatelkou navržené důkazy, t. j. výslech svědků – odborných lékařů MUDr. C., prof. MUDr. F., DrSc., MUDr. B., CSc. a as. MUDr. B.. V důsledku toho pak nebylo ze strany soudu dokazování provedeno v potřebném rozsahu, aby mohl být skutkový stav předmětné věci zjištěn úplně. Stěžovatelka uzavírá, že na základě všech shora uvedených skutečností je přesvědčena, že Městský soud v Praze měl v napadeném rozsudku vycházet z objektivních lékařských zpráv dokladujících zdravotní stav stěžovatelky, nikoliv z dle jejího názoru nepodložených závěrů PK MPSV Hradec Králové a IPVZ. Požadavek úplnosti a přesvědčivosti, který je kladen na posudky posudkových komisí, spočívá v tom, aby se příslušná posudková komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především pak s těmi, které namítá účastník řízení uplatňující nárok na plný invalidní důchod. V souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu je podle stěžovatelky třeba z obecného hlediska konstatovat, že s posudkem posudkové komise MPSV může soud nakládat jako s důkazem stěžejním pouze tehdy, pokud tento posudek splňuje požadavky přesvědčivosti, úplnosti a objektivity (uveden odkaz na rozsudek NSS ze dne 25. 6. 2003, č. j. 2 Ads 9/2003 – 50). Stěžovatelka je přesvědčena, že dosud nebyl v předmětné věci zpracován znalecký posudek, který by byl úplný, celistvý, objektivní a přesvědčivý a který by neignoroval objektivní lékařské zprávy kliniky IMS z r. 2001 a 2002, scintigrafie z r. 2002, a odborné nálezy prof. F. S ohledem na ekonomicky tíživou životní situaci, jež je důsledkem dlouhodobě špatného zdravotního stavu stěžovatelky, nesouhlasí stěžovatelka ani s výrokem III. napadeného rozsudku. Domnívá se, že městský soud měl v jejím případě podle § 60 odst. 7 s. ř. s. rozhodnout, že se náhrada nákladů státu nepřiznává, neboť jsou v jejím případě dány důvody zvláštního zřetele hodné, a to s ohledem na stěžovatelčin dlouhodobě špatný zdravotní stav, který se u ní mimo jiné projevuje i v přetrvávající ekonomicky tíživé životní situaci. Stěžovatelka není v důsledku svého špatného zdravotního stavu fakticky schopna výkonu jakékoliv práce a je z hlediska obživy odkázána pouze na sociální dávky a pomoc ze strany blízkých osob. Uložená povinnost zaplatit náklady na vypracování znaleckého posudku ve výši 30 077 Kč tak má pro ni ve svých důsledcích likvidační charakter.

Stěžovatelka proto vzhledem k uvedenému navrhuje zrušení rozhodnutí Městského soudu v Praze a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

V kasační stížnosti stěžovatelka výslovně uplatňuje stížnostní důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení; vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech, a při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; a dále nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Neúplné a nepřesvědčivé posouzení zdravotního stavu se v řízení o dávkách důchodového pojištění podmíněných dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem považuje podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003 - 54, publikovaný pod číslem 511/2005 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, dostupný na www.nssoud.cz) za jinou vadu řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud poté přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěry Městského soudu v Praze, jak se vypořádal s námitkami stěžovatelky, které stěžovatelka uvedla již v žalobě. Městský soud se správně přiklonil k posudku vypracovanému PK MPSV, neboť soudem ustanovený znalec IPVZ nemohl posoudit zdravotní stav stěžovatelky, která se odmítla podrobit klinickému vyšetření, které je nezbytné pro posouzení aktuální úrovně psychických, sociálních a pracovních funkcí a přesnější stanovení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti.

Nejvyšší správní soud nejprve odkazuje na svou předcházející judikaturu, zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 3 Ads 55/2011 - 109, dostupný na www.nssoud.cz, ze kterého se podává: *Správní rozhodnutí žalované o nároku na invalidní důchod je závislé především na odborném lékařském posouzení. Při přezkumu takového rozhodnutí neposuzuje soud věcnou správnost posudku, neboť k tomu nemá potřebné odborné znalosti. Zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění posuzuje podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Posudek uvedené posudkové komise soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s. ř. s., avšak s ohledem na mimořádný význam v tomto řízení bývá tento posudek důkazem rozhodujícím v případech, kdy z hlediska své celistvosti a přesvědčivosti nevzbuzuje žádných pochyb, a nejsou-li tu ani žádné jiné skutečnosti nebo důkazy, kterými by*

správnost posudku mohla být zpochybněna. Dále Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 81/2009 - 46 ze dne 30. 11. 2009, dostupný na www.nssoud.cz, ze kterého vyplývá, že *při určování poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti se vychází ze zdravotního stavu doloženého výsledky funkčních vyšetření, nikoliv ze subjektivních pocitů a stesků žalobce.*

Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou námitku stěžovatelky, že posudek PK MPSV dostatečně nehodnotil její zdravotní stav, byl v rozporu se zprávami ošetřujících lékařů a dodatečně tento rozpor neodůvodnil. Nejvyšší správní soud odkazuje na svou předcházející judikaturu, zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Ads 4/2003 - 35 ze dne 29. 5. 2003, dostupný na www.nssoud.cz, ze kterého se podává: *Ministerstvo práce a sociálních věcí posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění; za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise (§ 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb.). Sama skutečnost, že posudková komise je orgánem Ministerstva práce a sociálních věcí, není důvodem k pochybnostem o objektivitě jejích závěrů; ta má být garantována složením posudkových komisí předepsaným § 3 odst. 1 prováděcí vyhlášky č. 182/1991 Sb., podle níž jsou členy posudkových komisí nejen posudkoví lékaři a tajemníci z řad pracovníků Ministerstva práce a sociálních věcí, ale i odborní lékaři jednotlivých klinických oborů, tedy osoby odlišné od pracovníků Ministerstva práce a sociálních věcí.*

V projednávané věci posudek posudkové komise provedený v řízení před městským soudem nevzbuzuje pochybnosti o jeho úplnosti s správnosti. V posudku se posudková komise MPSV ČR vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, a svůj posudkový závěr náležitě odůvodnila. Z posudku je zřejmé, že zdravotní stav stěžovatelky byl komplexně posouzen na základě úplné zdravotnické dokumentace i s přihlédnutím ke všem jí tvrzeným obtížím. V posudku je uvedeno, že zjištěný zdravotní stav zakládá dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav a které zdravotní postižení bylo vzato za jeho rozhodující příčinu. Posudek též obsahuje určení procentní míry poklesu pracovní schopnosti určenou v souladu s příslušnými právními předpisy. Stejně tak vypracovaný posudek Institutu pro postgraduální vzdělávání ve zdravotnictví nevzbuzuje pochybnosti o jeho správnosti, posudek též obsahuje určení procentní míry poklesu pracovní schopnosti určenou v souladu s příslušnými právními předpisy. Posudek nemůže být úplný, neboť jak ustanovený znalec výslovně uvedl, znalecký úkol se nepodařilo splnit v potřebné kvalitě, protože se stěžovatelka odmítla podrobit klinickému vyšetření, jež je nezbytné pro posouzení aktuální úrovně psychických, sociálních a pracovních funkcí a přesnější stanovení poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti, a z tohoto důvodu byl zvolen pokles na dolní hranici zákonného rozmezí. Námitka stěžovatelky, že závěr znaleckého posudku je svévolný a zmatečný, není důvodná. Stěžovatelka neposkytla potřebnou součinnost a odmítla se podrobit klinickému vyšetření, a proto nelze klást za vinu ustanovenému znalci, že nemohl uvést přesnější stanovení poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti.

Rovněž soud neshledal důvodnou námitku stěžovatelky, že v řízení před soudem nebyli slyšeni odborní lékaři, jak stěžovatelka navrhovala. K tomu je nutno uvést, že s touto námitkou se městský soud řádně vypořádal, když uvedl v odůvodnění svého rozsudku, že návrhu nebylo vyhověno proto, že soud považoval výslech navrhovaných odborných lékařů za nadbytečný. K tomu Nejvyšší správní soud podotýká, že odborní

lékaři nejsou schopni hodnotit míru poklesu soustavné výdělečné činnosti posuzované osoby, to náleží posudkovým komisím, které mají zjistit pokles míry soustavné výdělečné činnosti k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí žalované, a úvahy odborných lékařů tedy nejsou pro soud rozhodující.

Pokud stěžovatelka namítá, že zaplacení částky 30 077 Kč za vypracovaný znalecký posudek, je pro ni likvidační, Nejvyšší správní soud podotýká, že městský soud zřejmě neshledal důvody zvláštního zřetele hodné a neosvobodil stěžovatelku od povinnosti uhradit státu náklady na vypracování znaleckého posudku. Tyto důvody rovněž neshledal Nejvyšší správní soud za situace, kdy sama stěžovatelka navrhla provedení znaleckého posudku soudním znalcem, ale odmítla se podrobit vyšetření jedním z lékařů znaleckého kolektivu IPVZ psychiatrem MUDr. K., a tím znemožnila, aby znalecký posudek byl řádně vypracován. Pokud stěžovatelka namítá, že zaplacení výše uvedené částky je pro ni likvidační, tak soud uvádí, že z obsahu soudního spisu vyplývá, jak doloženo na č. l. 333, že stěžovatelka již uvedenou částku
30 077 Kč poukázala na účet Městského soudu v Praze, a to dne 21. 12. 2011.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná a zamítl ji podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s.

IV. Náklady řízení

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení podle zákona (srov. ust. § 60 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud ze soudního spisu zjistil, že stěžovatelka s podáním kasační stížnosti zaplatila soudní poplatek v kolcích ve výši 5000 Kč. Podle § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, je řízení ve věcech důchodového pojištění od soudního poplatku osvobozeno (totéž platí o řízení o kasační stížnosti srov. § 11 odst. 3 písm. f) zákona o soudních poplatcích). Soud vrátí poplatek z účtu soudu, jestliže jej zaplatil ten, kdo k tomu nebyl povinen; tato povinnost soudu platí i v případě poplatku zaplaceném kolkovou známkou (srov. § 10 odst. 1 věta první a třetí zákona o soudních poplatcích). Jelikož Nejvyšší správní soud podle § 3 odst. 4 zákona o soudních poplatcích ve znění účinném od 1. 1. 2012 rozhoduje ve věcech poplatků za řízení o kasační stížnosti, rozhodl proto dalším výrokem též o vrácení přeplatku na soudním poplatku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. prosince 2012

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu